

Veres Tamás

Eger járatain (kisregény)

Hatodik fejezet: Kellemetlen helyzetek

Krisztián idegesen járkált Lajos irodája előtt. Ha Lajos, a főnöke akart tőle valamit, mindig kiment hozzá a garázsba a buszhoz, és ott mondta el, amit szeretett volna. Most üzent egy másik sofőrrel, hogy hívhatja.

Lajos irodáját messziről meg lehetett ismerni, mert erős dohányszag áramlott felőle. Ha Lajos kinyitotta az ajtót, az irodából kizúdult a cigarettafüst a folyosóra és beterített mindent. Akik Lajos irodája környékén dolgoztak, mindig új irodát vagy új munkahelyet kerestek maguknak. A folyosó tele volt dohányzást tiltó táblákkal. Lajos irodaajtájára valaki rátett egy másik táblát, *Kijelölt dohányzóhely* felirattal. Sokak szerint éppen Lajos volt az elkövető, hogy elkerülje a folytonos pizskálódásokat a láncdohányossága miatt. Ha a főnökei szóltak neki, hogy megint panasz érkezett rá az állandó füst miatt, közölte, hogy ez nem iroda volt eredetileg, hanem dohányzóhely. Ő csak beköltöztette az irodáját egy olyan helyre, ahol lehet dohányozni.

Az ajtó kilincse lenyomódott belülről. Krisztián nagy levegőt vett, felkészülve rá, hogy mindjárt az arcába zúdul a füst. De csodák csodájára a folyton nyikorgó ajtó mögül Lajos nézett ki. Öltönyt és nyakkendőt viselt. Krisztián idáig csak overallban látta. Az irodából kellemes virágillat árasztotta el a folyosót.

– Gyere be, Krisztián! – invitálta Lajos.

Krisztián remegő térdekkel lépett át a küszöbön. Érezte, hogy itt nagy baj van. Megfordult a fejében, hogy Lajos biztosan ki akarja rúgni, de ezt az ötletet gyorsan el is hessegette. Ha Lajos el akart küldeni valakit, azt el tudta küldeni overallban is.

Bent Lajos íróasztala előtt egy idős férfi ült kopott pulóverben. Méretes ősz bajusza szinte az egész száját eltakarta. A legszembetűnőbb jelenség rajta a vastag, szódásüveg aljára emlékeztető fekete keretes szemüvege volt.

Lajos íróasztalán, amelyen idáig csak dohányosdráshoz használatos eszközöket látott, friss virágok álltak egy kristályvázában.

– Szeretném neked bemutatni az új kollégánkat, Frigyes urat!

– Szóljáson csak Frici bácsinak! – mondta az öreg és kezét nyújtott Krisztián felé, de annyira rosszul látott még szemüvegben is, hogy fél méterrel Krisztián előtt hadonászott. Krisztián előrelépett és megszorította a kezét.

– Szerelő lesz? – kérdezte Krisztián és magyarázatot várva nézett Lajosra.

– Dehogya! Buszvezető! Azért hívatlak, mert te fogod majd neki megmutatni, merre kell vinni a járatot, amit vezet!

Krisztián kétségbeesetten bámult Lajosra. Ez az ember az orráig nem lát és rá akarják bízni egy olyan jármű vezetését, amely tele van utasokkal?

– Melyik járatot fogja vinni?

– Egyelőre csak egy vonalon fog közlekedni. A tizenhármass buszén. Menjetek ma arra a busszal! Tanulja meg Frici bácsi, melyik megálló merre van!

Krisztián arcára csak egy kérdés volt írva. Miért? Lajos próbált pókerarcot felvenni, de nem ment neki. A keze remegett. Krisztián tudta, hogy alig várja, hogy ő és az öreg kimenjenek innen és rágyújthasson végre. Bosszúsan terelte ki az idős embert a folyosóra. Még visszanezett Lajosra az ajtóból, aki bocsánatkérően széttárta a karját. Mi történik itt?

– Vezetett már buszt?

– Csak a tanfolyamon, amit negyven éve végeztem el. Azóta se. De IFA-t meg Zilt, azt sokat vezettem a téeszben! Mindig hordtuk velük a gabonát, a trágyát, néha, ha akadt egy kis maszek fuvar, a szenet és a tűzifát is!

– Utasokat még soha nem szállított?

– Dehogynem! A honvédségnél én voltam a postás! Volt egy oldalkocsis motorke-rékpárom! Azon sűrűn szállítottam az ezredes urat! Néha az orra alá is szellentetem, de jó katona volt, mert becsülettel állta!

– Nem fél egy kicsit, hogy emberek vannak ön mögött, amikor vezet?

– Miért félnék? Nekem teljesen mindegy, hogy embereket kell szállítanom vagy krumplit! Valami van mögöttem, amit vinni kell és kész!

Krisztián le tudta volna ütni az öreget. Hogy lehet hús-vér embereket krumplihoz hasonlítani? Ezekért az emberekért felelősséget vállal a buszvezető mindennap, minden járaton! Mit keres közöttük egy ilyen ember? Lajos miért vette fel buszvezetőnek? Lajost ennél felelősségtudóbbnak ismerte.

– Mondja csak, Frici bácsi! Ha eddig teherautókat vezetett, hogyhogy most buszt óhajt vezetni?

– Először a téesz szűnt meg, ahol dolgoztam, most pedig a nagygazda halt meg, aki a privatizáció idején sorra vásárolta fel a téesz földjeit. Én elmentem hozzá dolgozni. Sofőrökre mindig szükség volt a mezőgazdaságban!

Krisztián tudott volna ezzel vitatkozni, hiszen a paraszt az ipari forradalom előtt is megtermelte saját magának és a földesurának a mindennapi betevő falatot gépek nélkül is. Igaz, tovább tartott, de megcsinálta. Akkoriban még volt értéke a munkának.

Frici bácsi beült abba az ülésbe a buszon, ahol Ulrik szokott utazni.

– Kicsit piszkos ez a busz vagy nem? – kezdett el kedélyesen társalogni.

Krisztián, aki mindig igyekezett tisztán tartani a buszt, dühbe gurult. A busz ki volt takarítva, de az idő vasfogának harapásnyomai jócskán meglátszottak rajta. Egy órát mindig ráhúz a műszakja után, hogy reggel tiszta busszal tudjon elindulni.

– Honnan látja azt maga ilyen vastag szemüveggel, hogy piszkos a busz?

– Nem látom fiam, csak érzem! Megkapaszkodtam ebben a csőben és tiszta zsír lett a kezem!

Krisztián felállt és ő is végighúzta a kezét a csövön. Tényleg zsíros volt. Nagyon szégyellte magát. Hogyhogy ezt nem vette észre az este? Tisztán emlékezett rá, hogy ezt a csövet is áttörölgette, ahogy minden este szokta.

Frici bácsi a zsebébe nyúlt!

– Jaj! Nem is a cső volt zsíros, hanem a kezem! Tettem el a zsebembe egy kis szalonnát, ha megéheznék az úton!

Krisztián földbe gyökerezett lábakkal bámulta, ahogy az öreg elővesz egy kockás konyharuhát és a maga melletti ülésen megterít magának. Előkapott egy darab szalonnát az egyik zsebéből, egy karéj kenyeret a másiktól és egy bicskát, de arra Krisztián nem tudott rájönni, honnan kerülhetett elő.

– Komolyan itt akar enni? – tette fel a kérdést Krisztián, küszködve a gombóccal, ami odakerült valahogy a torkába.

– Miért? Még nem indultunk el! Gyere fiam! Ül le te is!

– Mindjárt, csak vissza kell egy kicsit mennem a főnökömhöz! Valamit meg kell vele beszélnem!

Krisztián, ha egy akciófilm főhőse lett volna, beront az irodaépület folyosójára és ráúgja Lajosra az ajtót. Szerencsére nem volt akcióhős. Bekopogott Lajoshoz. Mivel nem kapott választ, benyitott. Erős köhögési roham jött rá a kiáramló füsttől. Lajos elé le volt dobva az öltöny és egy szál alsógatyában igyekezett belebújni az overalljába. Szájában ott fityegett egy fél cigaretta, amit egy perc alatt elszívott.

– Nem mondtam, hogy szabad! – mordult rá Krisztiánra durcásan és a hamut a cigarettáról belepöckölte az imént még frissen illatozó, de most már füstmérgezéstől haldokló virág vázájába.

– Miért veszünk fel egy ilyen embert buszvezetőnek? Veszélyes az utasokra és az én idegrendszeremre is!

– Leszoltak fentről, hogy ő valamelyik híres politikus nagybátyja, és feltétlenül alkalmaznunk kell. De nem szerelői munkára, mert ő egész életében sofőrködött, amíg tönkre nem ment a látása. Azt az utasítást kaptam, hogy vegyem fel buszvezetőnek!

– Balesetet fog okozni! Nem lát!

– Lát, csak gyengén!

– Hogy fog így buszt vezetni?

– Itt jössz te a képbe!

– Ezt hogy érted?

– Minden alkalommal vele mész és mondd neki, hogy merre fordítsa a kormányt és mikor álljon meg! Te leszel a navigátora!

– Egy helyi járatú buszon legyenek a navigátora egy gyengén látó sofőrnek?

– Buszvezető!

– Buszvezető egy fenét! Az ilyen csak sofőr! Nem ítélem el azért, mert nem lát! Azért se, mert megszokta, hogy a földeken dolgozott, és kissé lazán fogja fel, hogy hol terítheti ki a kis konyharuháját és hol nem, de nem tűröm el, hogy azért vegyetek fel valakit, hogy én legyek a dajkája vagy a vakvezető kutyája!

Lajos magára rángatta az overallt. Még soha nem látta Krisztiánt ilyen elszántsággal.

– Értsd már meg, hogy az állásunk múlik rajta! A tiéd is és az enyém is! Láttam már ilyen protekciós embereket, mint ez a Frici bácsi! Az első napjuk után el fognak menni innen, ha rájönnek, hogy attól, hogy ők protekcióval kerültek ide, még dolgozniuk kell! Ne aggódj! Vidd el, mutasd meg neki, hogy milyen vezetni egy városi forgalomban! Magától rá fog jönni, hogy ez itt nem a szántóföld, ahol csak menni kell a kombájn mellett aratáskor! Itt kőkemény szituációk vannak. Bármelyik pillanatban kiléphet eléd valaki a semmiből, és ha elütsz valakit, egy csapásra megváltozik az életed. Nem leszel már ugyanaz az ember, aki előtte voltál. Hidd el, én tudom!

– Te már ütöttél el valakit?

– Lelépett elém egy kislány az úttestre. Szerencsére csak a lába tört el, nem lett komolyabb baja. A rendőrségi jelentés megállapította, hogy nem én vagyok a vétkes. Aznap leszálltam a buszról és bekértem magamat a szerelőműhelybe. Az akkori főnökeim azt mondták, Lajos, te értesz a buszokhoz, legyél inkább te a buszvezetők és a szerelők főnöke! Ha tudtam volna, hogy ez a pozíció nemcsak arról fog szólni, hogy a ti munkátokat kell irányítanom! Jön egy telefon, hogy valamelyik fejes félvak rokonát vegyem fel buszvezetőnek, különben az én helyemre veszik fel. Három gyereket kell eltartanom és szeretem ezt a munkát. Veled is évek óta együtt dolgozunk és nagyon jól megértjük egymást! Szinte ismerjük a másik gondolatait! Ma pedig rám szólnak fentről, hogy intézzek már egy kis protekciót ennek a vénembernek! El se tudod képzelni, milyen érzés ilyen kellemetlen szituációba belekeveredni!

Ami azt illette, Krisztián el tudta képzelni. Legutóbb, amikor a Marján cukrászdában járt Katerinával, Ulrikkal és Natáliával, éppen egy ilyen helyzetbe keveredett bele. Mióta együtt voltak a lányokkal, nem kocsmába, hanem cukrászdába kezdtek el járni. Fel se tűnt nekik a változás. Teljesen természetes volt, ha magányosak, akkor kocsmába járnak, ha van egy társuk, akkor cukrászdába.

Natália, miután megtudta, hogy Krisztián tudja róla és Ulrikról, hol és mikor gabalyodtak egymásba, úgy döntött, elmondja ő is Katerinának az igazat. Katerina egy hétig duzzogott, amiért Ulrik és Natália nyomozósdit játszottak. Krisztiánnak ennyi ideig tartott meggyőznie, hogy örüljön már ő is a másik kettő boldogságának!

Együtt ültek a cukrászdában és nevettek Ulrik valamelyik bugyuta viccén. Az üvegajtóban sovány, vállig érő barna hajú nő jelent meg. Karjában egy alig pár hónapos csecsemőt tartott. Mögötte egy kopasz, tagbaszakadt férfi sétált be. Kezében egy összecukott babakocsit fogott. Ulrik érezte, hogy megfagy a levegő körülötte.

Krisztián, aki háttal ült a bejáratnak, követte barátja tekintetét. Katerina és Natália egy szót se értettek abból, ami történik.

A nő a bejáratnál szintén felismerte Ulrikot. Biccentett fel és a kopasz partnerével elindult a pulthoz. Csomagoltattak maguknak néhány süteményt és elmentek. Az eset alig pár perc alatt játszódott le. Öt perc múlva annyira belemerültek a beszélgetésbe, hogy el is felejtették. Miután hazakísérték a lányokat, Ulrik és Krisztián is elindult hazafelé.

– Jó volt látni, hogy te is és ő is továbbléptetek! – próbált beszélgetést kezdeményezni Krisztián.

– Nem volt szép a látvány. Nekem nem volt az!

– Honnan tudhattuk volna, hogy Emese, az exfeleséged megjelenik egy gyerekkel a karján és egy izompacsirtával az oldalán? Örülj neki, hogy látta a boldogságodat! Szerinted milyen élete lehet egy ilyen izompacsirta mellett?

– Olyan, amelyet én nem tudtam neki megadni! Gyereke született! Évekig próbálkoztunk vele és nem jött össze! Eltelt pár év a szakításunk után és egy gyerekkel a karján jelenik meg! Ezek szerint velem van a baj. Ha Natival komolyabbra fordulnak a dolgok, hogyan mondom el, hogy nem lehet gyerekem?

– Voltál dokinál? Megvizsgáltattad magad?

– Ugyan, minek? Már felállítottam magamnak a diagnózist! Tudod, hogy nem járok orvoshoz!

– Néha nem ártana! Lehet, hogy megnyugtatna, hogy nincs semmi bajod, és lehet gyereked!

– Vagy felidegesítene azzal, hogy felvilágosít róla, hogy nem lehet!

Ulrik unottan kezdett el rugdosni egy kavicsot. Ha Krisztián közelébe ért a kavics, ő is belerúgott. Néhány utcán át futballoztak vele, utána elköszöntek egymástól és hazamentek.

Krisztián Lajos szemébe nézett.

– Meg fogja ölni az utasokat! Alkalmatlan rá, hogy ezt a munkát végezze!

– Van jó pár ilyen ember az országban, aki alkalmatlan arra a munkára, amit éppen végez! Ezért kellett Frici bácsit is felvennem! Vidd el egy próbaútra, utána meglátjuk, mi lesz! Talán a gondviselés küld egy mentőangyalt, aki megszabadít minket tőle!

Krisztián legyintett egyet lemondóan Lajos felé és visszament a buszhoz. Frici bácsi már befejezte a reggelizést és annak nyomait próbálta meg eltakarítani. A kenyérmorzskákat kirázta a konyharuhából, egyenesen az első ajtó elé, ahol az utasok felszállnak. Elhúzta a busz kis ablakát felül és a szalonna bőrét, amit nem tudott elrágni, ki akarta dobni rajta, de elvétette a célzást és a bőr a busz panorámaüvegén landolt, méretes zsírpacnit hagyva rajta. Leszedte onnan és kihelyezte az üvegen kívülre. Ott is megakadt és lassan végigcsúszott a busz üvegén, két centis zsírcsíkot hagyva rajta.

– Elvétettem a célzást – mondta olyan természetességgel, mintha mindennap szalonnabőröket pöckölt volna buszok üvegére.

A bajuszán ragadt pár darab morzsa a kenyérből. A konyharuhát összehajtogatta, és a szalonnától zsíros kezét beletörölte a nadrágjába. Utána ebben a zsíros nadrágban ült vissza az ülésre.

Krisztián a levegőbe szagolt.

- Mi ez a szag?
- Vöröshagyma és fokhagyma! Nagyon egészséges! Távolt tartják az orvost és a vámpírokat!
- Az utasokat is! – gondolta Krisztián és kétségbeesetten beült a vezetőülésbe.
- Én mikortól vezethetem a buszt? Félúton cserélünk?
- Ha rajtam múlik, soha! – gondolta Krisztián. – Remélem, tényleg jön valamiféle mentőangyal és megszabadítja az utasokat ettől az embertől!
- Mikor szerezte meg a buszvezetői jogosítványt?
- Ötvenhatban. A forradalom után! Akkoriban nem engedték ám meg mindenkinek, hogy hivatásos sofőr legyen! Nekem azért lehetett, mert a forradalom leverésekor megmutattam a ruszliknak, hogy néhány forradalmár főmufti hol bujkál! Kettőt én rángattam ki a házból!

Krisztián majdnem lefordult a székről.

- És ezt ilyen büszkén meséli? Nem fél, hogy megbosszulják?
- Dehogyan bosszulják! Ott helyben agyonlőtték mindkettőt!
- Miért árulta el őket? Megfenyegették az oroszok?
- Dehogyan! Csak tudtam, ha együttműködök a hatóságokkal, sokkal könnyebb életem lesz a forradalom leverése után. Úgy is volt. A rendszerváltás után kicsit meg voltam ijedve, hogy mi lesz, de amikor láttam, hogy nincs elszámoltatás, megnyugodtam! Az egyik katona fia, aki lelőtte azokat a forradalmárokat, intézte el, hogy most ide kerüljek! Államtikár valamelyik minisztériumban! Vele beszélt az unokaöcsém, hogy ide kerülhessek!

Krisztián kihajtott a telepről és útját tizenhárom busz egyik végállomása, a Tesco felé vette. Nem szólt Frici bácsihoz. Nem akarta tanítani. Nem akart semmit, csak hogy ez az ember, aki a szabadságért harcoló embereket vágóhídra küldte a saját önző érdekeiben, tűnjön el az életéből! Gyűlölte, hogy olyan társadalomban kell élnie, ahol egy ilyen ember büntetlenül élhet le egy egész életet. Még nem tudta, hogy nem a Frici bácsival történő találkozás az egyetlen kellemetlen szituációja a nap folyamán.

A buszra egy középkorú nő és egy húszas éveiben járó férfi szállt fel. Úgy nyalták-falták egymást, mint a kiskamaszok. A nő erősen kivágott blúzt viselt. Dekoltázsából szinte kibuggyantak a mellei. Krisztián és a busz többi férfi utasa titokban őt bámulták, mert férfiszemnek kellemes látvány volt. Frici bácsi nem bámulta. Neki tökmindegy volt, merre nézett, nem látott szinte semmit.

A férfi egyfolytában csókolgatta és átkarolta a derekát a nőnek. Krisztián hiába volt már újra együtt pár hete Katerinával, a sárga irigység megette, amiért a férfinak ilyen jó dolga van.

A Tiba utcai megálló felől a Shell kúthoz értek. Itt kilenc ember szállt fel. Mindegyik átlagosnak tűnt. Nem jártak hivalkodó ruhákban, nem hangoskodtak. Az egyik férfi kezében egy fekete aktatáskát cipelt. A másik kezében mobiltelefont tartott és azzal beszélt. Megállt az egymást gyűrő nő és férfi mellett. Most nem ő beszélt, hanem hallgatta, ahogy a telefonvonal másik oldalán hosszan magyaráz neki valaki. Többször bólogatott. Nem foglalkozott vele, hogy ezt a beszélgetőpartnere nem látja.

– Amikor én tanultam buszt vezetni, még nem volt rajta ennyi gomb. Az a kék mire jó, ott a jobb felső sarokban?

Krisztián a műszerfalra nézett. Nem értette Frici bácsi kérdését. A műszerfalon csak piros, fekete és zöld gombok voltak. Te jó ég! Az öreg még színvak is! Hogy fog ez az ember átmenni egy közlekedési lámpás kereszteződésen?

A Kővágó térhez érve a nő kibontakozott a férfi öleléséből és elindult, hogy megnyomja a leszállásjelző gombot. Véletlenül meglökte a telefonáló férfit, aki önkéntelenül is a szemébe nézett. A nőt meglátva azonnal befejezte a beszélgetést. Látta ő is, hogy csókolózik a másik férfival, de a telefonbeszélgetéssel volt elfoglalva. Ő volt az egyetlen férfi a buszon, aki nem a nőt bámulta.

– Szilvi! – ismerte fel a nőt.

A nő is ránézett és egész teste remegni kezdett.

– János! Mit keresel itt? Te nem busszal szoktál közlekedni, hanem az autóddal!

– Az autóm elromlott útközben. Ott kellett hagynom egy parkolóban, nekem pedig igyekeznem kellett egy tárgyalásra, ezért inkább buszra szálltam. De ez most nem számít! Ki ez a férfi? – mutatott a fiatalabb emberre János.

Az ifjabb férfi fenyegetően lépett közelebb hozzá.

– A hölgy barátja vagyok! Van valami problémája ezzel?

– Igen! Ugyanis én vagyok a férje!

A busz utazóközösségének legtöbb tagja hirtelen rájött, hogy neki fontos kibámulnivalója van az ablakon. A fülét azért mindenki hegyezte.

– Szilvi! Te férjnél vagy?

– Ahogy vesszük! Folyton az üzlettel van elfoglalva! Azt se tudja már, hogy létezem!

– Persze, hogy az üzlettel foglalkozom! Szerinted miből telik neked jakuzzira meg új autóra?

– Új autóra? Mercedest kértem és egy Opelt kaptam helyette!

A buszon pár ember visszanézett egy pillanatra a nőre. Még Frici bácsi is hátranézett a hangok irányába. Igaz, neki mindegy volt, mert úgyse sokat látott, azt a keveset is csak fekete-fehérben.

– Mercedest? Mi vagyok én? Krózus? Egész nap hajtok, azért, hogy te más férfiakal hetyeghess! Megkeresem az ügyvédemet és beadom a válópert!

– Menj csak! Legalább utána össze tudok házasodni Bálinttal! Az ő apja legalább olyan gazdag, hogy a fia bármikor tud nekem egy normális autót venni. És alapból van jakuzzi meg szauna a házukban azoknak az embereknek a munkájából, akik neki dolgoznak! Mert neki emberei vannak! Nem csak ilyen csicska egyéni vállalkozó, mint te! Én nem ilyen életet akartam magamnak, amelyet melletted kaptam, hanem egy olyat, amelyet Bálint mellett lesz! Gyere, Bálint! Menjünk!

Szilvia leszállt a busz ajtaján, amelyet Krisztián kinyitott. Krisztián egy ideig várta, hogy Bálint is Szilvia után menjen, de Bálint nem mozdult. Krisztián vállat vont és becsukta az ajtót. Szilvia csodálkozva fordult vissza. Bálintból csak annyit látott, hogy felé lendíti a középső ujját. Páran a buszon a felfelé tartott hüvelykujjukat mutatták Bálint felé.

– Uram! Bocsánatot kérek! Esküszöm, nem tudtam róla, hogy Szilvia férjnél van! Bármennyire is kellemetlen ez a körülmény mindkettőnk számára, örülök, hogy így alakult, mert megtudhattam, milyen ember is ő valójában.

Bálint kezet nyújtott János felé, aki elfogadta.

– Valószínűleg nem maga az egyetlen, akivel megcsalt a feleségem. Az előbb telefonon nem a cégem ügyeit intéztem, hanem a válóperes ügyvédemmel beszéltem. Vele fogok most a bíróságra menni és beadni a válóperes papírokat.

A busz közben két megállót ment. Bálint elköszönt Jánostól és leszállt a Kisaszszony temetőnél. János a temető kápolnáját nézte és arra gondolt, ha egyszer ő is ott lesz felravatalozva és tényleg végigperegnek az ember szeme előtt az élete fontosabb eseményei, mielőtt meghal, remélte, hogy nem Szilvia lesz benne az egyik főszereplő, hanem egy másik nő, akivel tényleg megéri egy normális kapcsolatot kialakítani.

A busz utasai közül páran részvétellel, néhányan elismerően tekintettek Jánosra. Már senki se kereste, hogy mit tudna jól megnézni magának a busz üvegén kívüli világból. Jánosnak már annyira kellemetlen volt, hogy szinte mindenki őt bámulja, hogy a következő megállónál, a Bartakovics útnál ő is leszállt, hiába nem ez volt az úticélja.

– Sűrűn bomlanak fel házasságok a buszon? – kérdezte Frici bácsi.

– Nem! – felelte kimérten Krisztián. – Hazaáruló gyilkos besúgók se utaznak rajta sűrűn – tette hozzá gondolatban.

– Tudja, nekem szokatlan, hogy ennyi ember van körülöttem vezetés közben. Az IFA-ban hárman utazhattunk maximum. Persze voltak olyan esetek, hogy négyen is voltunk. Ketten felültek középre a két ülés közé. Nem lehetne valahogy megoldani, hogy ne legyen ekkora tumultus a hátam mögött, amikor vezetek? Nagyon idegesít!

– Nem! Egy buszon, amely helyi járat, nem a buszvezető dönti el, hogy hány utast szállíthat! A busz utasainak számát az élet szabályozza! – felelte Krisztián és egyre

erősebben kapaszkodott a kormányba. – Az az élet, amit – hála az ilyen árulóknak – több embertől is elvettek ötvenhatban! – gondolta.

Nem szokott imádkozni, de most könyörgött a Jóistennek, hogy jelenjen meg az a mentőangyal, akiben Lajos is annyira bízott, és szabadítsa meg ettől a bosszantó alaktól, mielőtt lepofozza a buszról! Kokó receptet kérhetne tőle mások idegesítéséből, pedig ebben a témában ő se kismiska! A Jóisten valahová elmehetett pihenni, mert ismerős hang ütötte meg a fülét.

– Jó napot kívánok! Jegyeket, bérleteket kérem felmutatni ellenőrzésre!

A Bolond Márta tüzetesen vizsgálta a jegyeket. Úgy tűnt, ez se az ő napja lesz, mert senki se bliccelt a buszon az utasok közül. Hátról haladt előre és odaért Frici bácsihoz.

– Jó napot kívánok! Jegyeket, bérleteket kérem felmutatni ellenőrzésre! – fordult az öreg felé.

– Nekem nincs rá szükségem, ugyanis holnaptól kollégák leszünk! Én fogom vezetni ezt a buszt!

A Bolond Márta gúnyosan felnevetett és kimondta azt, amit Krisztián és Lajos az állásukat féltve nem mertek.

– Na, persze! Majd pont ilyen szódásüveg szemüvegben fog buszt vezetni! Ne akarja már nekem bemesélni, hogy a közlekedési vállalatnál olyan bolondok, hogy önt akarják alkalmazni buszvezetőnek!

– Higgye el, hölgyem! Én holnaptól tényleg itt dolgozom! Józsikám! Mondd már meg neki te is!

Krisztián ránézett Frici bácsira. Ez az ember nem tudja a nevét! Az arcát viszont nem látja! Nem tud rá panaszt tenni, mert nem tudja azonosítani, ha szembesítésre kerülne a sor! Odafordult a Bolond Márta felé.

– Ma láttam életemben először ezt az embert.

Ez igaz is volt.

– De Józsikám! A főnököd, a Béla mondta, hogy hozzád magadra egy próbaútra!

Szóval Lajos nevét se tudja! Még jobb!

– Nekem nincs Béla nevű főnököm.

Ez is igaz volt. Úgy tud megszabadulni ettől az embertől, hogy még hazudnia se kell! Lehet, hogy meghallgatták az imáit? Mégis csak van Isten, akiben a szülei halála óta nem hitt? Anyjával sokat jártak templomba. Mióta meghaltak a szülei, azóta nem tette be Isten házába a lábát, de most lehet, hogy be fog menni, elrebegni egy imát. A mentőangyal is megérkezett. Igaz, hogy szélhámos, aki ellenőrnek adja ki magát, de a célnak megfelel! És az ő azonosítóját is elkérheti az öreg, ha akarja! Bolond Márta mindig is hamis igazolvánnyal dolgozott! Őt se kaphatják el! Igaz, ő megérdemelné, de most az ég küldte!

– Ha nincs jegye vagy bérlete, meg kell bírságnom! A pótdíj összege tízezer fo-

rint. Ha nem itt helyben fizeti, akkor tizenötezer lesz! Az utazást most azonnal be kell fejeznie!

– Akkor is be kell fejeznem az utazást, ha kifizetem a pótdíjat?

Bolond Márta elgondolkozott.

– Akkor is!

Frici bácsi dühösen leszurkolta a pénzt az ál-jegyzivizsgálónak. Bolond Márta csodálkozva nézte, hogy az idős ember annyira nem lát, hogy a papírpénzeken a Braille-írást tapogatja ki, mielőtt átadja neki őket. Az öreg lebotorkált a buszról az Agria Parknál. Egy megbántott hadvezér göggyével nézett vissza, de nem sokat látott.

Krisztián hálát rebegett magában az Úrnak és könyörgött, hogy a forgalmas kereszteződésben senki ne üsse el ezt az embert. Meg fogja még ő kapni az élettől a méltó jutalmát, még akkor is, ha a Bolond Márta segítsége kell hozzá.

Bolond Márta, akinek láthatólag sejtelve se volt róla, hogy Krisztián pontosan tudja, hogy ő nem igazi jegyzivizsgáló, lehuppant Frici bácsi helyére.

– Még hogy buszvezető! Ilyen vastag lencsés szemüveggel! Hallottam már néhány jó kifogást tőlük. Némelyik annyira jó volt, hogy el is engedtem az ürgét! Legközelebb összefutottunk, megint nem volt jegye és jött ugyanazzal a mesével! Akkor jól megvágtam tízezer forinttal! Már nem a tizennégyes buszt vezeted?

– Váltogatni szoktuk egymás között a járatokat. Így nem annyira monoton a munka. Tudom, hogy nem vagy igazi jegyzivizsgáló!

A Bolond Márta nagyot nyelt, de gyorsan észbe is kapott.

– Mégis hagytad, hogy megbüntessek egy ártatlan utast?

– Ártatlannak éppen nem mondanám! A hazaárulókat valamilyen formában mindig utoléri a büntetés, hála Istennek! Miért adod ki magad jegyzivizsgálónak?

– Pár évvel ezelőtt találtam egy karszalagot és egy ellenőrigazolványt. Először vissza akartam adni a gazdájának, de amikor felszálltam a buszra, egy elég kellemtelen illatú figura is felszállt és rám förmedt, hogy menjek arrébb, mert nem fér el. Előhúztam a karszalagot. Természetesen nem volt jegye. Hosszas szócsata után sikerült megbüntetnem tízezer forintra. Rájöttem, hogy így nagyon gyorsan lehet sok pénzt keresni! Otthagytam a gyárat, ahol egy gép mellett álltam mindennap tizenkét órán át és elkezdtem ezt a szélhámosságot. Ha szorult a hurok a nyakam körül, akkor továbbálltam egy másik városba.

– A másik városban nem tűnt fel, hogy az egri közlekedési vállalat karszalagja van rajtad?

– Nemcsak ilyen karszalagom van! Az eredeti szakmám varrónő. Olyan karszalagot varrok magamnak, amelyet akarok és ma már olyan modern a technika is, hogy olyan igazolványt gyártok, amelyet akarok!

– Mi lenne, ha abbahagynád? Szerintem éppen elég pénzt szedtél már ki az utasok zsebéből! Amit a fiúval műveltél a múltkor, az egyenesen gusztustalan volt!

– Ha nem adom be magamnak időben az inzulinomat, agresszívvé válok. Az ilyen esetek után én is szégyellem magam, de úgy érzem, muszáj a gyenge embereket lehúzni pénzzel, mert az erősekkel semmire se jutnék. Amikor elkezdtem ezt az egészséget, akkor vonták meg a támogatást a gyógyszereimről. Az áruk a kilencszeresére ugrott, én pedig csak így tudom finanszírozni! Nézd!

A Nagyváradi út megállónál megállva Krisztián odapillantott Mártára, aki felhúzta a kabátja ujját. A kezén szúrásnyomok és ellilult vénák voltak láthatóak.

– Nem drogozok, csak magamnak szoktam beadni az inzulin injekciót és nem mindig találom el a vénát. A hétéves lányom még túl kicsi ahhoz, hogy segítsen beadni nekem, a férjem tíz éve meghalt.

Krisztián az utat figyelte. Az volt a terve, hogy a következő megálló ügyis az Agria Volán Zrt. lesz, bekanyarodik oda és szépen átadja az ellenőröknek vagy a buszvezetőknél a Bolond Mártát, hogy ő is megkaphassa a méltó büntetését. Már nem a szélhámost látta benne, hanem a szerencsétlen sorsú asszonyt, aki nem tud, csak ilyen aljas módszerek segítségével életben maradni. A megállónál nem várakozott senki és nem is akart senki leszállni.

Krisztián nagy levegőt vett és tovább hajtott a Veres Péter út megálló felé.

– Fel fogsz adni a rendőrségnek?

– Ha a következő megállónál leszállsz, és soha többé nem teszed be a lábadat Egerbe ál-jegyvizsgálót játszva, akkor mehatsz! Az én járataimon ne vedd el ártatlan emberek pénzét! Megértem a helyzetedet, de elítéllek azért, amit teszel. Szélhámos vagy, ha beteg vagy, ha nem! Egyedül a kislányod miatt engedlek el!

Megérkeztek a Veres Péter úthoz, ahol a Bolond Márta elkészönt Krisztiántól és igyekezett villámgyorsan eltűnni még az utcáról is.

Krisztián éppen elkönyvelte magában, hogy minden jó, ha jó a vége, amikor a Mátyás király út megálló előtt, az egyik keresztutcából a stoptáblát figyelmen kívül hagyva kivágódott egy régi típusú Mercedes a busz elé.

Krisztián a fékbe taposott, de már nem tudta elkerülni az ütközést. A Mercedes hátulját letarolta a busszal. A személyautó felgyűrődött a járdára, a busz eleje is megsérült. Páran eldőltek az utasok közül. Krisztián, miután meggyőződött róla, hogy minden utas jól van, leszaladt a Mercedeshez, amelyik még egy kerítésnek is neki-csapódott és füstölt a motorháztető is.

Az autó sofőrje köhögve szállt ki, egyik kezében cigarettát, a másikban mobiltelefon tartott. Fiatal fiú volt. Talán még a húszas éveit se töltötte be. A haja bal oldalon lenyírva, jobb oldalon lenövesztve, szinte az álláig. Vékony, feszes nadrágot viselt, amelyek jobban kiemelték a pipaszár lábainak vékonyságát. Méregtől vörös arccal közelített Krisztián felé.

– Az apám magas rangú rendőr a kapitányságon! Megmondtam neki, hogy maga behajtott a kocsinkba és rommá törte! Mindjárt itt is lesznek a többi rendőrrel!

– Te vágódtál ki elem! Neked volt stoptáblád a kereszteződésben!
– Az lényegtelen! Az én apám rendőr és az ő szava, meg az enyém áll a magáé ellen! Évekre rács mögé juttatja, ha meglátja az autónkat!

Krisztián tanácsstalanul álldogált az Mercedes és a busz között. A busz eleje is össze volt törve. Még soha nem szenvedett balesetet, amióta vezet. Se önhibájából, se máséból. Az utasok szálltak a buszról és idegesen tanácskoztak. Krisztián tisztában volt vele, hogy egyik se akar majd tanúskodni mellette. Nekik nincs idejük ilyen ügyek miatt bíróságra mászkálni. Néhányan közülük el is kezdtek szétszéledni, párna a következő buszt várták. Két-három kíváncsi öregasszony maradt ott.

Rendőrautók szirénája hallatszott egyre közelebről. Hamarosan megjelent a három rendőrautó is, amelyekhez a szirénák hangja tartozott. Az egyik a baleseti helyszínelő volt, a másik kettő a helyszínelést biztosította. Az egyikből öltönyös nyomozó szállt ki és a fiúhoz rohant.

- Nincs semmi bajod, fiam?
- Nincs! De ez a felelőtlen buszsofőr összetörte a kocsinkat!

A nyomozó végignézett az autón, utána Krisztiánhoz sétált. A fiú nekitámaszkodott a füstölgő Mercedes hátuljának és a telefonját kezdte nyomogatni.

- Az utasok jól vannak? – kérdezte a nyomozó Krisztiánt.

– Igen. Senkinek nem esett baja az ijedtségen kívül. Hirtelen jött ki elem egy pillanat alatt!

A nyomozó az ég felé emelte a mutatóujját csendre intve vele Krisztiánt.

– Nézze, uram! Elég baleseti helyszínt láttam már ahhoz, hogy egy pillanat alatt fél szemmel is fel tudjam mérni, hol van a stoptábla, mekkora a Mercedes féknyoma és mekkora a busz féknyoma.

A fiú közeledett hozzájuk. Fel se nézett a telefonból, úgy beszélt hozzájuk.

– Ne beszéljess vele annyit apa! Intézd el, hogy a vétkes megkapja a méltó jutalmát!

- Bocsásson meg egy pillanatra!

A nyomozó a fia felé fordult és egy hirtelen mozdulattal kivette a kezéből a telefont, amelyet a földhöz vágott és meg is taposott. A készülék több darabra hullott szét.

A fiú megkövülten bámult.

- Ugye tudod, hogy vened kell egy újat?

– Nem, fiam! Elmész dolgozni és a munkabéredből veszel magadnak! De mielőtt telefont veszel, előbb arra kell gyűjtened, hogy kifizesd az autó javítását! Ki engedte meg, hogy kiállj vele a garázsból és kijöjj vele a forgalomba? Ha nem a város közepén lennénk, még fel is pofoználak!

- Apa! Így nem leszek elérhető! És ha valami bajom lesz és fel kell, hogy hívjalak?

– Igazad van fiam! Veszek neked egy új telefont, hogy bármikor el tudjuk érni egymást.

- Most jött ki a legújabb i-Phone! Olyat szeretnék!

– Nem olyat kapsz!
– Kitaláltál egy jobbat?
– Igen! Veszünk neked valamelyik áruházban egy háromezer forintos telefont, amit telefonáláson kívül nem lehet semmi másra használni!

A fiú beleszívott a cigarettájába. Az apja a levegőbe szagolt és a cigarettát is kivette a fiú kezéből.

– Fűves cigi? Egy rendőr fiánál? Komolyan el fogunk beszélgetni otthon!
Krisztián közben felhívta Lajost és elmondta neki, hogy balesetet szenvedett a busszal.

– Annyi baj legyen! – felelte Lajos.
– Nem is vagy mérges?
– A baleset nem a te hibád volt. És nem tudom, mit műveltél, de most szóltak le fentről, hogy Frici bácsi meggondolta magát és mégse szeretne nálunk dolgozni. Tényleg, hogy csináltad?

– Megérkezett a mentőangyal, akit ígértél. Kicsit testes, nagyon szélhámos és erősen cukorbeteg, de attól még angyal.

– A buszt be tudod hozni a saját kerekein vagy küldjek érte autóbuszmentőt?
– Be bírom vinni. Csak az első lökhárító és a lámpák sérültek meg.
– Akkor igyekezz befelé a helyszínelés után!
– Tíz percre megállnék, mielőtt visszamegyek a telephelyre.
– Miért? Hová mész?
– A Bazilikába imádkozni.
– Te? Azt hittem, megrögzött ateista vagy!
– Ma Isten többször megmutatta nekem, hogy léteznek! Hálát akarok érte adni!
– Te tudod! Ha akarsz, menj! Ha már úgyis mész, tudnál imádkozni azért, hogy végre egy normális titkárnőt kapjak?

– Persze!
Lajos letette a telefont.
– Ma mindenki megbolondult? Nem április elseje van, hanem június hatodika, könyörgöm!

Kopogtattak az ajtaján.
– Bújj be! – kiáltotta mérgesen.
Az ajtóban huszonéves, csinos nő állt meg. Nem sok látszott ugyan belőle a füstfelhő miatt, amit Lajos eregetett, de a szépsége a füstön keresztül is látszott.

– Jó napok kívánok! Engem a munkaügyi irodából közvetítettek ki ide titkárnőnek! De jó bagóillat van! A nagypapámra emlékeztet! Ő is mindig dohányzott! De szerettem nála lenni! Olyan ez az iroda, mintha mindennap hozzá kellene bemen-nem!

Lajos nem szólt semmit, csak bámult az égre és arra gondolt, munka után ő is be fog menni a Bazilikába elrebegni egy hálaimát.